

Karácsonyi homília

Krisztus születik, dicsőítsétek! Krisztus a mennyekből, menjetek elébe! Krisztus a földön, emelkedjétek! „Énekeljétek az Úrnak, egész föld!” S hogy e kétőt egybevonva szóljak: „Örvendjenek az egek és ujjongjon a föld!” – előbb a mennyei miatt, aztán a földi miatt. Krisztus testben van, félelemmel és örömmel ujjongjatok: félelemmel a bűn miatt, örömmel a reménység miatt! Krisztus a Szűztől lett – ti nők, legyetek szűzek, hogy Krisztus anyjává legyetek! Ki nem imádja a kezdettől fogva valót? Ki nem dicsőíti a legvégsőt?

Újra oszlik a sötétség, újra föltamad a fény, újra sötétség gyötri Egyiptomot, újra megvilágosítja Izráelt a fényoszlop. A nép, mely ül a tudatlanság sötétségében, lássa meg a teljes ismeret nagy fényességét! „A régiék elmúltak, ímé, minden újjá lett.” A betű visszavonul, a Lélek bővelkedik, az árnyképek elfutnak, az igazság beköszönt. Melchisédek bevonul: az anya nélkül való apa nélkül való lesz; ki előbb anya nélkül való, most apa nélkül való (Zsid 7,3). A természet törvényei feloldatnak. Be kell teljesedjék a felülről való világ. Krisztus parancsolja – ne álljunk ellene! „Minden népek, tapsoljatok kezeitekkel”, mert „Gyermek született nekünk, és Fiú adatott nekünk, kinek uralma az ő vállain lészen”, hiszen a kereszttel együtt emeltetik majd fel, „és hívják az ő nevét a nagy”, azaz az Atyától való „tanács Angyalának!”

Kiáltson most János: „Készítsétek az Úr útját!” Én is kiáltom majd e napnak hatalmát: a Testetlen megtestesül, az Íge megkövérszik, a Láthatatlan láttható, az Érinthetetlen megérintetik, az Időtlen kezdetet vesz, Isten Fia Embertia lesz, „Jézus Krisztus, tegnap és ma és mindörökkön örökké.” A zsidók csak botránkozzanak, a görögök nevensenek, az eretnekek csak nyelveljenek! Akkor majd hisznek, amikor meglátják a mennybe menni, s ha még akkor sem: mikor leszáll a mennyekből és bírói székébe ül. ...

Ez a mi ünnepünk, ezt üljük ma: Isten otthont vesz az embereknél, hogy mi Istennél otthonra találjunk vagy – igazában – hozzá visszataláljunk; hogy az ő embert levetvén felöltjük az újat. S amiképpen a régi Ádámban meghaltunk, azonképpen a Krisztusban élünk, Krisztussal együtt születvén és vele megfeszítettvén és vele eltemettvén és vele föltámadván.

Elhangzott 380. december 25-én, Konstantinápolyban, Szent Gergelynek a város püspöki székébe I. Theodosziosz császár által történt beiktatása másnapján. Részlet. Ford. Déri Balázs.